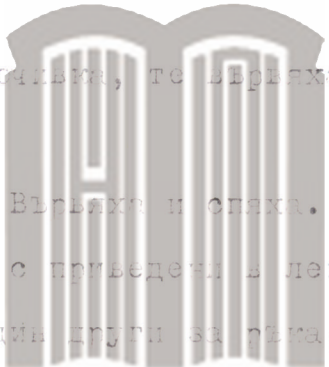

чеда, ти който си дал сила на Давида и Саула, послушай молитвата на твоя раб и дари правда на оскърбеното българско царство...

В тъмните очи на тоя, който бе изпращал и Асена и Калояна към жестока бран за правда и свобода, блясна дребна сълза. А навън градът дът шумеше като придошла, буйна река, камбаните смесваха безспокойния си екот със звъна на оръжията, с тропота на монете, с бойните призови на българите прави тръби. Радун бе събран в определеното време своите люде.

И малката, ала решена да се бие за победа или смърт войска, потегли в неспирен поход към юг.

28.

Ден и нощ, без почивки, те вървяха надолу, все по права посока към юг.

Вървяха и ядяха. Вървяха и спяха.

Конниците яздеха с приведени в лек стъпала, пешаците вървяха на редици, заловени един други за ръка, като оставяха на смляна един буден от всеки край на редицата. От устата на морните коне течеше непрестанно светла пяна. Чокага им трепереше лъскава от пот. С развъсени ботуши, изранени крака, жадни, полунахранени, те бързаха да наближат южната граница и посрещнат вероломния враг. Преди гърдите да са успели да завземат крепостите между Хебъра и Родопите. Навсякъде по пътя си те средяха топли изплашени бежанци от тракийските селища. Всеки бе грабнал в ръце, на вързопи, или натоварено на мулета, това което бе мажал да грабне в уляката си. Някои водеха със себе си стада добитък, други бяха с големи ръце. Защото кир Тодор бе обещал висока плата на наемниците си, ала им бе казал, че могат да си я увеличат чрез плячка и грабеж на нападателните области. А наемниците знаеха, че винаги плячката е много по-сигурна от плата на един вожд, който може да бъде победител и да плати, ала може да бъде побе-